

SKATTEMINISTERIET

J.nr. 2008-318-0061

Dato: 8. september 2008

Til

Folketinget - Skatteudvalget

Hermed sendes svar på spørgsmål nr. 366 af 22. august 2008. Spørgsmål er stillet efter ønske fra Anders Samuelsen (LA).

(Alm. del).

Kristian Jensen

/Thomas Larsen

Spørgsmål:

Ministeren bedes på baggrund af Skatteministeriets rapport om Skatternes Økonomiske Virkninger oplyse, hvor høj en selvfinansieringsgrad det vil have at fjerne henholdsvis mellem- og topskatten samt at fjerne både mellem- og topskatten.

Svar:

Skatteministeriets *Rapport om StØV – Skatternes økonomiske virkning (StØV-rapport)* er en afrapportering på et internt udviklingsarbejde i Skatteministeriet om virkningerne af skatteændringer på arbejdsudbud og produktivitet mv. Rapporten skal ikke ses som en endelig rapport, da der løbende udvikles på modellen bag rapporten. Skatteministeriets StØV-model forsøger ud over at beregne de arbejdsudbudseffekter, der normalt medtages ved opgørelsen af arbejdsudbudsvirkninger af skatteændringer, også at medregne områder, der normalt udelades (se besvarelse af spørgsmål nr. 291 af 17. juni 2008 for en uddybning af de antagelser, der ligger til grund for StØV-modellen).

Skatteministeriets StØV-rapport er under fortsat udvikling og er ikke politisk behandlet. Regneeksemplerne i rapporten kan derfor ikke tages som udtryk for regeringens holdning eller for regeringens forventninger til virkninger af skatteændringer, herunder størrelsen af de beregnede selvfinansieringsgrader ved de viste skatteeksperimenter.

Rapporten afdækker ikke nye empiriske sammenhænge, men opstiller regnestykker ud fra nogle eksplicit redegjorte antagelser. Der er derfor ikke tale om dokumentation af ny forskning, men snarere en lang række regneeksempler under forskellige forudsætninger. Der gælder betydelig usikkerhed om resultaterne, herunder også om de beregnede selvfinansieringsgrader.

Selvfinansieringsgraden er et mål for, hvor stor en del af det umiddelbare provenutab ved en skattelettelse, der på sigt kan neutraliseres ved, at skattegrundlaget stiger som følge af afledte adfærdsmæssige virkninger. I StØV-modellen er selvfinansieringsgraden defineret som:

Selvfinansieringsgrad = provenuvirkning fra afledte forbrugs- og adfærdseffekter/umiddelbart provenutab

I nærværende besvarelse er de foreslåede mellem- og topskattesatseksperimenter beregnet ved sammenligning med de skatteregler, som vil gælde i 2009, hvor mellemskattegrænsen forhøjes og beskæftigelsesfradraget og personfradraget øges som følge af *Lavere skat på arbejde*. Desuden er indregnet, at bundskattesatsen fra 2010 vil udgøre 5,26 pct. som følge af den statslige skattenedsættelse til kompensation for de kommunale skattestigninger i 2007.¹ I tabel 1 er vist resultaterne af de foreslåede mellem- og topskattesatseksperimenter ifølge skatteministeriets StØV-model.

¹ Bundskattesatsen nedsættes i 2009 med 0,44 pct. point (til 5,04 pct.), idet kompensationen for de kommunale skattestigninger i 2008 først udmøntes i 2009. Fra 2010 udgør den kompenserende bundskattenedsættelse 0,22 pct. point.

Tabel 1. Provenuvirkning og selvfinansierungsgrad ved ophævelse af mellem- og/eller topskattesats, 2009-regler (varig virkning)

	Umiddelbar provenuvirkning mia. kr.	Selvfinansierungsgrad
Mellemskatten ophæves	-5,6	107
Topskatten ophæves	-18,7	92
Mellem- og topskatten ophæves	-24,3	84

Anm.: Det er antaget, at der er tale om en finansieret (lump-sum skat) skattelettelse. Den viste selvfinansierungsgrad er den varige virkning, hvor der er taget hensyn til, at arbejdsudbudseffekten indtræffer med forsinkelse.

Kilde: Skatteministeriets StØV-model.

Selvfinansierungsgraden i de tre eksempler på skatteændringer afhænger i nogen grad af størrelsen af skatteændringerne. Som tabel 1 viser, er selvfinansierungsgraden faldende med størrelsen af skatteændringen (målt som ændringen i satsen i pct. point).

En afskaffelse af mellemskatten er det skatteeksperiment, der, med de anvendte beregningsprincipper, indebærer den højeste selvfinansierungsgrad på 107 pct. Baggrunden for, at selvfinansierungsgraden er størst ved mellemskatteeksperimentet, er bl.a., at det afledte skatteprovenu fra timeeffekten er større ved en nedsættelse af mellemskattesatsen end for de to øvrige eksperimenter.

Mellemskatten bliver også reelt ”topskat” fra 2009, da mellem- og topskattegrænsen bliver sammenfaldende. Mellemskatten har fra 2009 et smallere grundlag end topskatten, bl.a. som følge af muligheden for overførsel mellem ægtefæller af uforbrugt mellemskattefradrag, og dette gør mellemskatteophævelsen relativt billigere end topskattelettelsen.

Afskaffelse af mellemskatten betyder desuden, at mellem- og topskatteydernes samlede skattebetaling falder, hvilket trækker i retning af lavere arbejdsudbud. Den samlede arbejdsudbudseffekt er dog positiv og størst ved en afskaffelse af mellemskatten, da timeeffekten er større end timeeffekten ved en afskaffelse af topskatten.

Det skal understreges, at resultaterne i tabel 1 i høj grad afhænger af StØV-modellens antagelser om bl.a. elasticiteternes størrelse, og at disse er usikre. Endvidere er de anvendte elasticiteter typisk et resultat af empiriske estimationer på baggrund af små skatteændringer. For store skatteændringer, som der er tale om her, kan elasticiteterne være mindre og dermed give mindre selvfinansierungsgrader.